

NORMANDIET 2011

Vi kørte 12 MCér ud til Normandiet. Hjem kom kun 11?

På KurtM's velkomne initiativ i efteråret 2010 blev han og jeg – OleK - enige om, at tilbyde klubmedlemmerne en arrangeret tur til Normandiet. Turen indebar, at vi skulle være dernede på årsdagen for invasionen. Vi lavede en grov arbejdsdeling – Kurt sørgede for køreruter, hvil og tankning undervejs og overnatningssteder, mens jeg så skulle forberede deltagerne herhjemme og vise rundt dernede. Fra klubben deltog Kim med Carsten bagpå, Jørn og Thomas, Ole Sloth, Søren Veje, Viggo, Gudmund og naturligvis KurtM og undertegnede. Desuden havde vistnok Ole Sloth fået Jan og Marius med, mens KurtM havde lokket John fra "Hulen" med. I alt var vi 13 personer på 12 MC.

Herhjemme inden havde vi to aftener af ca. 90 min varighed, hvor Kim på Compu Game havde stillet et lokale til rådighed. Jeg havde så samlet nogle billeder sammen til et PowerPointShow og foredrag, hvor emnerne nogenlunde var baggrunden for invasionen første aften og næste aften tanker omkring hvordan man havde planlagt invasionen.

Første dag ned mødte vi frem ved Ll. Mallorca allerede meget tidligt. Kort efter vi var kommet på motorvejen holdt vi P-pause og så gik det derefter afsted - afsted på lette fjed. Kurt havde fundet et Bed & Breakfast i Arnhem. Inden ville vi besøge et museum umiddelbart under "John Frost" broen i Arnhem, vi fandt – nogle med besvær – museet omkring kl. 15.30, men der var

nu ikke meget ved det. Nå – interessen var nu heller ikke stor – de små 700 km kunne nok mærkes i kroppen. Vi fandt vores B&B og senere fandt vi sammen et spisested.

Anden dag drønedede mit hold igennem, så vi kunne sidde udenfor Hotel Vauban i Merville og skåle med de andre i et stort krus fadøl, da de ankom. Perfekt!

Erfaringer som blev bekræftet hjemover:

Vi havde delt os op i tre grupper på turen frem og tilbage og det var godt. 4 MC kan let følges på motorvej. Og når der kommer det rigtige flow, er det en herlig oplevelse.

Der var i og for sig ikke behov for at fastlægge tankningssteder. Gruppens MC med mindst rækkevidde bestemmer, hvor tit der skal tankes. Fastlagte tanksteder giver dog muligheder for, at man holder kontakt grupperne imellem på længere ture. Men SMS er opfundet.

Det var rart at komme af MC'en hver ca. 200 km. Bare 15 – 30 min. brugt til tankning og til at bevæge sig lidt rundt er dejligt.

Madpakker første dag er en god ide. Men 2. dagen og turen hjem viste, at det ikke er nødvendigt.

Tankning i grupper hvor alle tanker fortløbende på samme pumpegang er en god ide, det sparer tid. Så skiftes man til at betale. Man kan skrive beløb op på hver MC's tankning. Men normalt er forskellen på de enkelte MC's benzinforbrug så lille, at man kan nøjes med at afregne forskellen i totalbeløbene.

For den gruppe jeg kørte i var det passende at køre 130 – 140 km/h. Måske 5 – 10 km/h hurtigere end hastighedsbegrænsningen eller i Tyskland vejledende begrænsning. . Med den overhastighed får man lagt hindringer som lastbiler, campingvogne og kører af sløve personbiler bag sig og skal kun beskæftige sig med det foran og de enkelte hurtige personvogne bagfra.

Strækningsmæssigt ligger min overgrænse nok på de ca. 700 km/dag, som vi kørte første dag ud og første dag hjem. Men jeg er også 64! – og jeg ved godt det ikke kan ses!

Dag 1 i Normandiet besøgte vi de engelske Pegasus luftlandsætningerne og det tilhørende museum. Her så og hørte vi et sækkepibeorkester. Det lyder både forfærdeligt og forfærdelig godt. Museumsbesøget var gratis, fordi vi var tæt på årsdagen for invasionen. Jeg synes, det var et indholdsrigt besøg og – tror jeg – en øjenåbner for mange.

Derefter til hotellet, da det regnede. Nogle kørte derefter til det Polske museum – frokost inden nord for Falaise. Det regnede og der var så tåget, at vi ikke kunne se noget ud over landskabet. Tiger-kampvognen kunne vi ikke finde. Det var en våd eftermiddag. Udbytte – snavsede MC.

Middag om aftenen i Merville.

Dag 2 i Normandiet var det oprindeligt meningen at vi skulle se en parade med Canadierne på den canadiske landgangsstrand ved Courselette. Den nåede vi ikke – morgenmaden blev serveret for sent.

Vi kørte videre mod vest, ved Arromanche gjorde vi holdt, fordi Mulberry-havnens rester var ekstremt tydelige pga. lavvande og talte lidt om denne konstruktion. Videre til Omaha Beach – og den amerikanske kirkegård. Første gang man ser den, gør den et meget stort indtryk. Der er så rent og velplejet og de mange – rigtig mange – kors stående over dræbte unge mænd på række og geled – meget lige og meget lange rækker.

Vi fik frokost ved Vierville efter noget besvær. 13 mennesker på MC er der ikke lige plads til alle steder – isæt ikke ved frokosttid på årsdagen for Invasionen. Men Kurt fandt et sted, hvor man var villige. Godt gået Kurt!

Herefter var vi ved Pointe du Hoc. Her klatrede de amerikanske Rangers op af en næsten lodret skrænt for at angribe et kanonområde, der i forvejen var sønderbombet fra luften og beskydt med slagskibskanoner. Man var bange for, at kanonerne på Pointe du Hoc ville kunne være en trussel mod hele det amerikanske invasionsområde. Det absurde er, at kanonerne ikke var på plads i bunkerne. De blev opbevaret nede bagved. På vejen hjem kørte vi ind på Invasionsmuseet i Bayeux – det er bedre end jeg husker det. Hjem gennem Caen i myldretrafikken – og det gik selv med 11 MC bagefter.

Nogle spiste middag i Merville, andre steg på MC'en igen og kørte til Queistreham Færgenhavn, hvor der blev spist godt.

Dag 3 i Normandiet skulle vi kigge på den tyske kirkegård ved Cambe for at få en pendant til den amerikanske dagen før. Den tyske er lidt mere diskret, men så alligevel med et ret bastant fælles mindesmærke – godt at kunne sammenligne de to. Herefter kørte vi til Utah-Beach for at se på invasionsvejen frem mod bl.a. Ste Mere-Eglise. Her hænger der stadig en faldskærmsoldat – en dukke – hvor faldskærmen sidder fast i et lille spir eller lignende på tårnet. Vi købte frokost på spisestederne rundt omkring torvet og gik derefter på det amerikanske museum. Det er et godt museum med mange ting og sager at kigge på. Vi kørte hjem til Merville over Arromanche, hvor vi sluttedes med filmforestilling i den cirkulære biograf. Her er billeder 360 grader rundt og mange filmiske sammenligninger mellem dengang og nutiden. En god afslutning efter min mening.

Vi fik en god middag i Merville, hvor nogen dagen før havde opdaget et godt sted. Det er godt, når man kan spadsere frem og tilbage. Så kan der gelejdes lidt mere slingrevædske indenbords.

Kørsel i Normandiet:

Her kørte vi alle 12 MC sammen. Det gik. Men der måtte en enkelt skideballe til, så alle kunne se det hensigtsmæssige i at holde sammen. Naturligvis var den dybt uretfærdigt – men det virkede – et stykke tid.

Det ville have været bedre at køre i de tre hold som vi var kørt ned i. Men det kunne næppe have været planlagt hjemmefra. For jeg måtte ændre grundplanen hver eneste dag, fordi jeg havde puttet for meget på. Og der kan let ændres, når man kører forrest.

Mern det ideelle havde været, at der var blevet stukket kort ud til holdlederne med planlagte del-ruter og veldefinerede del-slutpunkter til GPS'er.

Hjemad sjette dag kørte vi til landsbyen Dorsten i Tyskland nord for Duisburg. Her havde Kurt fundet et herligt hotel, hvor man nok kan komme igen en anden gang. Også her lykkedes det mit hold at hilse på de andre hold ved deres ankomst – denne gang i det 2. krus kolde fadøl – herligt.

Hjemad syvende dag var der trang til at komme hjem – magneten trækker jo hårdere, jo tættere på den er. Der var også lidt forståelig opløsning. Kim og Carsten var jo allerede i Frankrig taget på en anden galej. To ville prøve at køre en smule mere effektivt end vi andre hjemover. Og da pilen var sat mod nord efter Hamborg, havde også jeg lyst til helt selv at bestemme og gjorde det. Jeg landede hjemme ca. 1430.

Afslutning:

Jeg synes vi havde en rigtig god tur – det har været en af mit livs bedste og længste MC-ture, så meget motorvej har jeg ikke kørt før. Alle kom hjem uden skrammer på legeme eller MC. Jeg tror heller ikke nogen har fået krammer på sjælen – jeg har i det mindste ikke hørt om nogen, der skal til psykolog. Tak for godt kammeratskab og godt selskab. Der er nu noget særligt at være lutter mænd sammen på sådan en tur – i ikke for lange doser er det rigtig godt.

Hvorfor kun 11 MC'er hjem? **Kim og Carsten var kørt til Le Mans.**